

Arrest

nr. 304 162 van 29 maart 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. S. MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MIR-BAZ en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Teheran en bezit u de Iraanse nationaliteit. Uw familie is aanhanger van het bahaïsme. Toen u vier jaar was, werden uw ouders meegenomen door de Iraanse autoriteiten. Sindsdien ontbreekt elk spoor van hen. U groeide op bij uw grootmoeder. Samen met haar verdiepte u zich in de leringen van het bahaïsme. Uw oom E.D. (...) werd in 2010 gedood omdat hij bahai was. De vergunning van uw grootmoeder, die een kokschool had, werd verschillende keren ingetrokken, omdat ze bahai was. Ze werd door de Iraanse autoriteiten ook meerdere keren geslagen. In Iran werkte u in het informaticabedrijf van ene A. (...). U ging studeren aan de universiteit waar naar uw religie gevraagd werd. Omdat bahai's niet mogen studeren aan de universiteit, zei u bij uw inschrijving dat u moslim bent. Aan de universiteit wilde ene A. (...), een moslim wiens familie banden had bij de autoriteiten, met u trouwen maar u zag dit niet zitten omdat u dan zijn religie zou moeten aannemen. U legde hem uit dat u niet met hem wilde trouwen en zo kwam hij te weten dat u bahai bent. Hij zei dat u er spijt van zou krijgen en vertrok. Wat later werd u bij de herasat van de universiteit geroepen omdat hen ter ore was gekomen dat u bahai bent. U werd gedwongen om te schrijven dat u moslim bent hetgeen u weigerde. U werd hierop hard

aangepakt: u brak uw arm en een tand en werd buitengezet. Omdat u niet langer aan de universiteit kon studeren, besloot u het land te verlaten. Een vriend van u die thans in het Verenigd Koninkrijk verblijft regelde een werkvergunning voor Dubai. In 2014 verliet u Iran. Tot 2019 verbleef u legaal in Dubai maar nadat uw paspoort vervallen was zag u zich genoodzaakt om Dubai te verlaten. U reisde vervolgens naar Turkije. In oktober 2021 verliet u Turkije. U had zich voorgenomen om met een smokkelaar naar het Verenigd Koninkrijk te reizen. In Oostende nam de smokkelaar uw documenten af en verdween. Ten einde raad verzocht u op 4 november 2021 in België om internationale bescherming. U vreest dat u bij terugkeer naar Iran als bahai gediscrimineerd zal worden en dat men u zal doden. U woont de activiteiten van de Belgische bahai-afdeling bij. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een uiteenzetting over het bahaisme die u voorlas aan het begin van uw persoonlijk onderhoud, een welkomstbrief van de nationale geestelijke raad van de bahai van België d.d. 7 november 2022 en uw lidkaart d.d. 7 november 2022. U stuurde tevens mails met daarin twee links naar informatie betreffende uw voormalige werkgever in Iran, allerlei foto's in verband met uw (bahai)activiteiten in België, Belgische medische documenten en foto's ter staving van uw psycho-medische problematieken hier en een attest waaruit blijkt dat u op 16 januari 2021 (sic) geschikt werd bevonden om basketbal te spelen. Tot slot legde u drie attesten neer waaruit blijkt dat u Franse les heeft gevolgd.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. U verklaarde aan het begin van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat u ADHD en concentratieproblemen heeft. U zei dat u onderweg naar het Commissariaat-generaal een tekst had voorbereid en u vroeg of u die mocht voorlezen hetgeen u zou helpen om tot rust te komen en minder gestresseerd te zijn (CGVS, p. 2-3). In een mail na afloop van het persoonlijk onderhoud wees u er ook nog op dat u paniekaanvallen heeft en dat u allergische reacties heeft waarvoor u na het onderhoud in het ziekenhuis werd opgenomen. U legde in dit verband medische documenten en foto's neer.

Om op passende wijze aan uw noden tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. U kreeg de toestemming om de door u voorbereide tekst voor het eigenlijke persoonlijk onderhoud voor te lezen (CGVS, p. 2). Aan het begin van het onderhoud werd u bovendien meegedeeld dat, indien nodig, u om een (extra) pauze kon vragen. Toen u begon te schommelen op uw stoel, werd u gevraagd of u een pauze nodig had waarop u antwoordde dat het wel ging (CGVS, p. 9). Hoewel u verklaarde geen pauze nodig te hebben, nam de protection officer kort erna zelf het initiatief om een pauze in te lassen (CGVS, p. 9). Toen u even later met uw voeten op de grond tikte en vroeg om niet voort te doen, werd er opnieuw gepauzeerd (CGVS, p. 11). Uit de reeds geciteerde mail kan voorts opgemaakt worden dat de protection officer tijdens het persoonlijk onderhoud volgens u zorgzaam was. Tot slot blijkt uit uw verklaringen dat u in staat was om de aan u gestelde vragen te beantwoorden en dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal uw problemen kon uiteenzetten. U verklaarde dat u al uw asielmotieven verteld had (CGVS, p. 20). U had geen opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud.

Bij het begin van het persoonlijk onderhoud verklaarde u voorts nog dat u Engels, Frans en Nederlands spreekt en dat u uw gesprek op het Commissariaat-generaal liever in het Engels had gedaan. De protection officer wees u er evenwel op dat u Farsi als taal had gekozen en dat het gesprek dus zou doorgaan in het Farsi. Wel werd u de mogelijkheid geboden om ervoor te kiezen op een later moment in het Engels gehoord te worden. U ging niet op dit aanbod in en besloot uw gesprek toch in het Farsi te voeren (CGVS, p. 2).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan erop gewezen worden dat op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn/haar asielverzoek, waarbij het aan hem/haar is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het asielverzoek. De asielinstanties mogen van een verzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn/haar identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem/haar afgelegde reisroute, alsook over zijn/haar precieze vluchtmotieven. Er dient in deze echter vastgesteld te worden dat u geen enkel document neerlegde waaruit uw identiteit ook maar enigszins blijkt. Uw uitleg dat de smokkelaar al uw documenten, onder meer uw shenasnameh (geboorteboekje) en uw vervallen paspoort, heeft afgepakt in Oostende en dat uw melikaart (nationale kaart) op de universiteit werd afgenomen (CGVS, p. 9), kan het ontbreken van enig bewijs ter staving van uw identiteit niet rechtvaardigen. Immers, u verbleef van 2014 tot 2019 legaal met een werkvisum en een arbeidskaart in Dubai (CGVS, p. 5). In alle redelijkheid kan aangenomen worden dat uw

legaal verblijf in Dubai van maar liefst vijf jaar objectief aantoonbaar is. Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u dan ook gevraagd om binnen de vijf werkdagen uw identiteit aan te tonen, bijv. aan de hand van kopieën van uw identiteitsdocumenten, inschrijvingsbewijzen op school en aan de universiteit – u ging twee jaar naar de universiteit en studeerde ook in Dubai –, documenten van uw voormalige werkgever – u werkte anderhalf jaar als assistente in een Iraans bedrijf waarover u het Commissariaat-generaal algemeen beschikbare informatie bezorgde en werkte ook in Dubai – of documenten van de bank (CGVS, p. 5-6; p. 10; p. 17-18; p. 20). Op 24 januari 2023 liet u het Commissariaat-generaal schriftelijk weten dat u er door ziekte niet in geslaagd was om binnen de afgesproken termijn de nodige documenten neer te leggen en dat u het zou appreciëren mocht het Commissariaat-generaal u twee maanden extra geven om de gevraagde documenten te bezorgen. U voegde eraan toe dat u inmiddels vernomen had dat jullie Iraanse familiédokter en een vriend die uw situatie kende respectievelijk in 2017 en 2014 gestorven zijn en dat dit personen waren die uw familiale situatie kenden. Er dient echter opgemerkt te worden dat, ondanks uw expliciete vraag om twee extra maanden te krijgen, u meer dan vier maanden na het versturen van deze mail nog steeds geen enkel bewijs neergelegd heeft waaruit uw identiteit ook maar enigszins afgeleid zou kunnen worden. Nochtans blijkt, ondanks uw bewering dat u tegenwoordig met niemand in Iran contact heeft (CGVS, p. 6-9), uit het loutere gegeven dat u vernomen zou hebben dat twee personen uit uw entourage in Iran gestorven zijn dat u mogelijkheden heeft om informatie uit Iran te verkrijgen. Uit het voorgaande blijkt dus duidelijk dat u uw identiteit geenszins aangetoond heeft. Nochtans kan er redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij/zij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn/haar identiteit enigszins kunnen staven. Het feit dat u uw identiteit helemaal niet aantoot, is een element dat van die aard is dat het voor mij onmogelijk maakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst, het eventueel risico van vervolging, ...). Dat u geen zicht heeft geboden op uw achtergrond, blijkt overigens tevens uit uw weigering om informatie te verstrekken over uw levenspartner in Dubai, wiens naam u zelfs niet eens wilde geven (CGVS, p. 17). Dat er geen duidelijkheid is betreffende uw reële situatie en de redenen waarom u uw land verlaten hebt, blijkt tevens uit het feit dat u evenmin uw beweerde asielmotieven aannemelijk gemaakt heeft.

Zo had u geen enkele informatie over het trieste lot dat uw ouders volgens u beschoren was. Zo wist u niet waarom en door wie ze werden meegenomen. U had eigenlijk geen enkel idee wat hen overkomen was (CGVS, p. 11). In dit verband doet het verbazen dat de burens, die naar aanleiding van de verdwijning van uw ouders uw familie op de hoogte brachten dat u als vierjarige alleen in uw ouders' appartement was achtergebleven en die u toevallig zou zijn tegengekomen toen u jaren later het appartement ging bezoeken, de waarheid over hetgeen met uw ouders was gebeurd niet durfden te vertellen (CGVS, p. 13). Dat uw burens het enerzijds aandurfden uw familie te bellen omdat u als vierjarig kind na de verdwijning van uw ouders achtergebleven was en aan uw familie te zeggen dat uw ouders waren meegenomen, maar dat ze anderzijds jaren na de feiten niet meer durfden te zeggen dan dat ze die avond geluiden gehoord hadden (CGVS, p. 13-14), doet de wenkbrauwen fronsen. Opvallend is voorts dat u niet eens concreet kon vertellen wat er met het appartement van uw ouders is gebeurd. U dacht slechts dat het in beslag was genomen, maar erkende dat dit uw hypothese was en wist enkel met zekerheid te vertellen dat het niet meer in jullie bezit was. U heeft hierover zelfs niet eens vragen aan uw grootmoeder gesteld (CGVS, p. 14). Het is tevens onaannemelijk dat ofschoon u beweerde dat uw grootmoeder zeker stappen gezet moet hebben om meer te weten te komen over wat er met uw ouders gebeurd was, u totaal niet wist wat ze dan wel ondernomen had om hierover informatie te verzamelen (CGVS, p. 14). Aangezien u tot 24jarige leeftijd in Iran bent gebleven en uw grootmoeder ten tijde van uw vertrek nog steeds leefde, kon over het voorgaande nochtans concrete informatie van u verwacht worden. Door uw totaal ontoereikende kennis over het wedervaren van uw ouders, die volgens u door de Iraanse autoriteiten werden vervolgd omdat ze bahai's waren, heeft u de door hen meegemaakte vervolging geenszins aannemelijk gemaakt, waardoor u evenmin uw achtergrond als dochter (en kleindochter) van bahai's heeft aangetoond.

Aansluitend hierbij kan ook nog opgemerkt worden dat u ook voor wat de problemen die uw grootmoeder met de Iraanse autoriteiten ondervond grotendeels in het duister tastte. U wist weliswaar dat ze als bahai geen eigen vergunning kon hebben en dat ze daarom met een vergunning op naam van vrienden werkte, maar u wist niet op wiens naam haar vergunning stond, noch hoe vaak haar vergunning ingetrokken werd, noch wanneer ze de zaak moest sluiten. U wist evenmin of de Iraanse autoriteiten een bevelschrift hadden om haar zaak te sluiten (CGVS, p. 12-13). Nochtans was u, zoals aangehaald, al 24 jaar oud toen u Iran in 2014 verliet, waardoor toch enige concrete informatie over uw grootmoeders problemen van u verwacht kon worden.

Dat u quasi volledig in het duister tast over de verdwijning van uw ouders en over de problemen van uw grootmoeder, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn/haar vluchtrelaas. Een dergelijk

gebrek aan interesse betreffende de problemen die uw naasten gehad zouden hebben doet dan ook in zeer ernstige mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

In dit verband kan nog gewezen worden op het totaal gebrek aan enig begin van bewijs ter staving van de problemen van uw ouders die verdwenen zouden zijn, van uw grootmoeder die moeilijkheden ondervond om te kunnen werken en van uw oom die gedood zou zijn. Nochtans werd tijdens uw persoonlijk onderhoud naar dergelijke bewijsstukken gevraagd (CGVS, p. 20) en blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat op het internet heel wat concrete en precieze informatie over de vervolging van bahai's in Iran te vinden is, zelfs als deze in een ver verleden plaatsvond. Zo werd de website iranbahai.persecution.org in het leven geroepen met de bedoeling de vervolging van bahai's te documenteren. Hierop is zelfs informatie te vinden over specifieke ontslagen – een ontslag is in alle redelijkheid minder zwaarwichtig dan een verdwijning of een moord – in het begin van de jaren 1990. Indien u daadwerkelijk als bahai geboren zou geweest zijn in een bahai-familie die systematisch zwaarwichtig vervolgd werd omwille van hun religieuze overtuigingen, kan in alle redelijkheid aangenomen worden dat hiervan sporen moeten terug te vinden zijn, quod non in casu.

Dat u uw achtergrond als bahai in Iran niet aannemelijk heeft gemaakt, wordt bevestigd doordat er aan de manier waarop uw beweerde religieuze overtuiging op de universiteit bekend raakte geen geloof kan worden gehecht. U verklaarde in dit verband dat u zich op de universiteit kon inschrijven omdat u gelogen had over uw religieuze overtuiging: u had gezegd moslim te zijn (CGVS, p. 19). U gaat ervan uit dat uw 'beste vriend' A. (...) u verlinkt heeft waardoor de universitaire autoriteiten uw werkelijke religieuze overtuigingen hadden achterhaald (CGVS, p. 14). Dit heeft u evenwel niet aannemelijk gemaakt. Zo is het bijzonder bevreemdend dat u enerzijds meermaals opmerkte dat hij uw beste vriend zou geweest zijn, maar dat u anderzijds stelde dat u hem niet kende – zo was u zijn familienaam zelfs vergeten – en niets over hem en zijn familie wist (CGVS, p. 14-16). Dit is niet aannemelijk. Voorts komt het bevreemdend over dat u, die uw religieuze overtuigingen verborgen hield – u loog hierover immers op de universiteit –, zomaar aan A. (...), wiens familie overheidsgezind was, zou gezegd hebben dat u bahai was. U verklaarde in dit verband dat hij wist dat u bahai was doordat u hem afgewezen had, waaruit afgeleid kan worden dat u het hem verteld heeft (CGVS, p. 15). Dat u dit hem bij zijn aanzoek zomaar zou verteld hebben, terwijl u klaarblijkelijk wist dat zijn familie overheidsgezind was en terwijl u uw religieuze overtuiging voor de universiteit verborgen hield, mist dan ook overtuigingskracht. Ook bij uw confrontatie met de Herasat, waarbij ze onder andere uw arm braken om u schriftelijk te doen verklaren dat u moslim bent, hetgeen u weigerde, kunnen vraagtekens geplaatst worden (CGVS, p. 10; p. 14). Dat u zelfs na gemarteld geweest te zijn geweigerd zou hebben om te verklaren dat u moslim was, terwijl u eerder bij uw inschrijving er geen problemen mee gehad zou hebben om te liegen over uw religie en om te schrijven dat u moslim bent (CGVS, p. 19), kan hoegenaamd niet overtuigen. Het is tot slot ook frappant dat uit uw verklaringen enerzijds opgemaakt kan worden dat uw religie voor u blijkbaar zo belangrijk was dat u niet bereid bleek om hierover tijdens een ondervraging te liegen – u weigerde immers te verklaren dat u moslim bent –, terwijl u anderzijds in de daarop volgende jaren dat u in Dubai was – en waar de bahai's volgens uw verklaringen geen problemen hebben – helemaal niet met uw religie bezig was en helemaal geen geloofsactiviteiten had omdat uw partner dat niet wilde (CGVS, p. 17). Gelet op het voorgaande heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u in een Iraanse universiteit omwille van uw beweerde geloofsovertuigingen in de problemen zou zijn gekomen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u noch uw achtergrond als bahai in Iran, noch uw problemen in Iran aannemelijk heeft gemaakt.

Aangezien u uw religieuze achtergrond in Iran niet aannemelijk heeft gemaakt en uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u in Dubai, alwaar u uw beweerde geloofsovertuiging normaal had kunnen beleven, geen geloofsactiviteiten had – u wilde zich bezighouden met de doelen die u voor ogen had (CGVS, p. 17) –, kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw motivatie om zich in België plots, volgens u vanaf uw aankomst hier – uw bahai-lidkaart en -welkomstbrief zijn evenwel gedateerd op 7 november 2022, i.e. ongeveer een jaar na uw aankomst hier – tot de bahai's te wenden. Er kan dan ook besloten worden dat u louter om opportunistische redenen in België actief bent bij de Belgische bahai-gemeenschap om op deze basis de vluchtelingenstatus te verwerven. Dat u in België geregistreerd bent als bahai en dat u deelneemt aan hun activiteiten, wordt door het Commissariaat-generaal niet ontkend. Het feit dat u ter staving van uw religie enkele documenten en foto's kan neerleggen wil evenwel niet zeggen dat ervan uitgegaan wordt dat u daadwerkelijk bahai bent. Uw geloofsactiviteiten dienen immers ook begeleid te worden met geloofwaardige verklaringen over uw achtergrond en overtuigingen wat u, gelet op het voorgaande, geenszins deed.

Gelet op het voorgaande heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar Iran als aanhanger van het bahaisme zal manifesteren of als dusdanig zal gepercipieerd worden door uw omgeving.

Betreffende uw in België uitgevoerde geloofsactiviteiten kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Wat tot slot uw verklaring betreft dat u niet naar Iran terug wil omdat u er als vrouw minder rechten heeft (CGVS, p. 10; p. 16) dient vastgesteld te worden dat uit een dergelijk algemene verklaring an sich geen vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden afgeleid. U dient dergelijke vrees te concretiseren, wat u, gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen over uw identiteit en achtergrond, nagelaten heeft te doen. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat de beperking van rechten van vrouwen in Iran vaak gebaseerd is op islamitische normen en waarden en algemene in de Islamitische Republiek Iran geldende rechtsregels. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut is. Het opleggen van beperkingen aan bepaalde rechten behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten. De eerbiediging van het privéleven moet/kan in de verschillende staten slechts worden uitgeoefend binnen welomschreven voorwaarden en/of binnen welbepaalde (wettelijke) grenzen. De algemene situatie van vrouwen in Iran geeft op zich geen aanleiding tot de toekenning van een beschermingsstatus.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De door u neergelegde website van het IT-bedrijf waar u in Iran werkte toont slechts het bestaan ervan aan, niets meer. Dat u medisch geschikt werd bevonden om basket te spelen en dat u hier lessen Frans volgde, staat hier niet ter discussie. Betreffende uw in uw mail vermelde opmerking over de tolk die volgens u verschrikkelijk was, die niet wilde vertellen hoe hij heet, die volgens u met u lachte en van wie u niet zeker was of hij alles correct had vertaald, kan nog meegegeven worden dat tolken in het algemeen geen identiteitsgegevens aan verzoekers om internationale bescherming mogen verstrekken om hun neutraliteit te kunnen bewaren. De tolk heeft weliswaar eens gelachen tijdens het persoonlijk onderhoud, maar dit was omdat hij zich vergist had en dat hij per ongeluk een woord naar het Engels had vertaald (CGVS, p. 10). Tot slot had u, zoals reeds aangehaald, geen opmerkingen op de naar u gestuurde notities van uw persoonlijk onderhoud, waardoor uit niets blijkt dat de tolk zaken niet correct zou hebben vertaald. Bovendien verklaarde u op het einde van het persoonlijk onderhoud dat u de tolk goed begrepen had (CGVS, p. 20).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een eerste middel op de:

“Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève; Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;

Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Schending artikel 3 EVRM juncto Schending artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet”.

Verzoekster wijst in dit kader op de vluchtelingdefinitie vervat in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 1951, past de elementen uit deze definitie toe op haar situatie en problemen en herhaalt de aangevoerde vrees voor vervolging omwille van haar religieuze overtuiging.

2.2. Verzoekster beroept zich in een tweede middel op de:

“Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Verzoekster betoogt:

“Verweerster heeft ten onrechte de asielaanvraag van verzoeker afgewezen. Verzoeker heeft meerdere verklaringen en stukken neergelegd mbt haar religie. Verzoeker werd ten onrechte kwalijk genomen omdat ze niet meer zou werken met het onderzoek.

Verzoeker stelt dat ze alle bewijzen voorgelegd heeft wat ze kon voorleggen. Verzoeker heeft ook een uitleg geven waarom ze geen andere stukken kon neerleggen.

Verzoeker zal in de loop van de procedure nog stappen ondernemen om bepaalde stukken mbt haar identiteit neer te leggen.

Wat betreft het trieste lot van haar ouders meent verzoeker dat ze een kind was toen deze feiten zich voorgedaan hebben.

De burens durfde niet meer info te geven omdat ze bang waren van de autoriteiten. Het bellen van verzoekers familie zou deze burens niet in problemen brengen.

Informatie geven aan verzoeker over de feiten op die dag zal voor problemen zorgen voor de burens.

Verweerster heeft het zelf over het hoofd gezien dat verzoeker op haar 14 jarige leeftijd het land verlaten heeft. Verzoeker was toen in een leeftijd om zaken door te vragen.

Verzoeker vindt het niet correct dat ze de naam van de vriendin van haar grootmoeder moest kennen.

Verzoeker meent dat het voldoende is dat ze wist dat haar grootmoeder met vergunning van een andere persoon werkte.

Het werk van verzoekers grootmoeder was niet de enige reden van haar vlucht uit Iran.

Het is in die zin niet correct om deze info van haar te verwachten.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat ze geen bewijzen voorgelegd heeft of begin van bewijs over deze problemen.

Verzoeker meent dat de Iraanse documenten sowieso relatieve waarde hebben aldus het CGVS.

Als men geen documenten neerlegt dan wordt ze gestraft.

Als men documenten neerlegt, hebben deze documenten relatieve waarde door de corruptie.

Verweerster twijfelt over de manier waarop verzoeker haar religieuze overtuiging op de universiteit bekend maakte.

Verzoeker meent dat dit er niet toe doet hoe deze zaak bekend geraakt. Verzoeker heeft meerdere bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat ze als een Bahai in België woont.

Verweerster ziet dit ten onrechte als een opportunistische zaak. Verzoeker meent dat hij een geliefde lid van haar gemeenschap is en deze bekend is als een zeer gedreven lid van haar gemeenschap.

Verweerster stelt dat deze activiteiten bij haar terugkeer naar Iran voor geen problemen zal zorgen.

Verzoeker meent dat de recente ontwikkelingen in Iran liet zien dat het regime geen seconde aarzelt om de vrouwenrechten te schenden.

Elke excuses mag gebruikt worden om haar te vervolgen.

Verzoekers lange afwezigheid uit Iran is een indicatie voor het regime om haar te ondervragen.

Wij weten niet hoeveel informanten van het regime in de bahaïes gemeenschap in België aanwezig zijn.

Deze zaken mogen niet zomaar over het hoofd gezien worden.

Verzoeker wenst verder te verwijzen naar de volgende landeninformatie:

(...)

Uw Raad ziet dat vrouwenrechten helemaal niet gerespecteerd wordt in Iran. Vrouwen zijn zeer kwetsbaar en bevinden zich in een inferieure positie in het huidige regime.

Vrouwen lopen op elk moment het risico om gedood te worden omdat ze hun hoofdoek niet correct gedragen hebben.

Dit doen men alleen in een land waar barbaren aan de macht zijn.

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Zij geen rekening houdt met de verklaringen van verzoeker

Een dergelijke handelwijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is."

2.3. Verzoekster beroept zich in wat zich aandient als een derde middel op de:

"Schending van artikel 3 EVRM juncto schending van artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet".

Verzoekster betoogt:

"Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoekers niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond.

Hierbij wensen verzoekers te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

(...)

Verzoekers hebben deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door zijn profiel.

Verweerder heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom ze aan verzoekers geen subsidiaire beschermingsstatus niet toegekend heeft."

2.4. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande:

"In hoofdde:

De beslissing van het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 14.06.2023 te vernietigen en te hervormen en verzoeker het statuut van vluchtelingen overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag van Genève en artikel 48/3 Vreemdelingenwet toe te kennen, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

In ondergeschikte orde:

De beslissing van het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 14.06.2023 m.b.t. verzoeker te vernietigen en te hervormen en verzoeker subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 toe te kennen, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek."

2.5. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog benevens de in dit verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1.1. Verzoekster legt op 17 maart 2024 door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 12). Het betreft een verklaring en een schrijven van 17 maart 2024 van de Nationale Geestelijke Raad van de Bahai's van België aan de hand waarvan verzoekster wenst aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst riskeert te worden vervolgd omwille van haar religieuze overtuiging.

3.1.2. Ter terechtzitting legt verzoekster de twee voormelde stukken opnieuw neer door middel van een aanvullende nota en geeft zij aan dat deze stukken aantonen *“dat er wel degelijk aanleiding is in casu de beslissing van uitsluiting genomen in hoofde van verzoeker door de CGVS te annuleren en verzoeker integendeel de status van vluchteling toe te kennen”*.

3.2. Verweerder legt op 7 maart 2024 door middel van een aanvullende nota algemene landeninformatie neer (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De Raad doet te dezen, in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen, vooreerst geen uitspraak over een maatregel tot terugleiding of verwijdering. Voorts maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is *in casu* dan ook niet aan de orde.

4.2. Waar verzoekster stelt dat minstens *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* geschonden zou zijn, ziet de Raad verder niet in op welke wijze de bestreden beslissing het haar onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoekster blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* kan dan ook niet worden aangenomen.

4.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt voorts in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.4. Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekster de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar gemotiveerd wordt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. U verklaarde aan het begin van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat u ADHD en concentratieproblemen heeft. U zei dat u onderweg naar het Commissariaat-generaal een tekst had voorbereid en u vroeg of u die mocht voorlezen hetgeen u zou helpen om tot rust te komen en minder gestresseerd te zijn (CGVS, p. 2-3). In een mail na afloop van het persoonlijk onderhoud wees u er ook nog op dat u paniekaanvallen heeft en dat u allergische reacties heeft waarvoor u na het onderhoud in het ziekenhuis werd opgenomen. U legde in dit verband medische documenten en foto's neer.

Om op passende wijze aan uw noden tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. U kreeg de toestemming om de door u voorbereide tekst voor het eigenlijke persoonlijk onderhoud voor te lezen (CGVS, p. 2). Aan het begin van het onderhoud werd u bovendien meegedeeld dat, indien nodig, u om een (extra) pauze kon vragen. Toen u begon te schommelen op uw stoel, werd u gevraagd of u een pauze nodig had waarop u antwoordde dat het wel ging (CGVS, p. 9). Hoewel u verklaarde geen pauze nodig te hebben, nam de protection officer kort erna zelf het initiatief om een pauze in te lassen (CGVS, p. 9). Toen u even later met uw voeten op de grond tikte en vroeg om niet voort te doen, werd er opnieuw gepauzeerd (CGVS, p. 11). Uit de reeds geciteerde mail kan voorts opgemaakt worden dat de protection officer tijdens het persoonlijk onderhoud volgens u zorgzaam was. Tot slot blijkt uit uw verklaringen dat u in staat was om de aan u gestelde vragen te beantwoorden en dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal uw problemen kon uiteenzetten. U verklaarde dat u al uw asielmotieven verteld had (CGVS, p. 20). U had geen opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud.

Bij het begin van het persoonlijk onderhoud verklaarde u voorts nog dat u Engels, Frans en Nederlands spreekt en dat u uw gesprek op het Commissariaat-generaal liever in het Engels had gedaan. De protection officer wees u er evenwel op dat u Farsi als taal had gekozen en dat het gesprek dus zou doorgaan in het Farsi. Wel werd u de mogelijkheid geboden om ervoor te kiezen op een later moment in het Engels gehoord te worden. U ging niet op dit aanbod in en besloot uw gesprek toch in het Farsi te voeren (CGVS, p. 2).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze in het geheel niet aanvecht of betwist, onverminderd gelden.

Dient aldus te worden besloten dat verzoekster niet concreet aantoonde of hard maakt dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming en/of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

4.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.6. Verzoekster stelt haar land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat zij aldaar een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren.

In de bestreden beslissing wordt in dit kader echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Vooreerst kan erop gewezen worden dat op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn/haar asielverzoek, waarbij het aan hem/haar is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het asielverzoek. De asielinstanties mogen van een verzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn/haar identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem/haar afgelegde reisroute, alsook over zijn/haar precieze vluchtmotieven. Er dient in deze echter vastgesteld te worden dat u geen enkel document neerlegde waaruit uw identiteit ook maar enigszins blijkt. Uw uitleg dat de smokkelaar al uw documenten, onder meer uw shenasnameh (geboortebokje) en uw vervallen paspoort, heeft afgepakt in Oostende en dat uw melikaart (nationale kaart) op de universiteit werd afgenomen (CGVS, p. 9), kan het ontbreken van enig bewijs ter staving van uw identiteit niet rechtvaardigen. Immers, u verbleef van 2014 tot 2019 legaal met een werkvisum en een arbeidskaart in Dubai (CGVS, p. 5). In alle redelijkheid kan aangenomen worden dat uw legaal verblijf in Dubai van maar liefst vijf jaar objectief aantoonbaar is. Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u dan ook gevraagd om binnen de vijf werkdagen uw identiteit aan te tonen, bijv. aan de hand van kopieën van uw identiteitsdocumenten, inschrijvingsbewijzen op school en aan de universiteit – u ging twee jaar naar de universiteit en studeerde ook in Dubai –, documenten van uw voormalige werkgever – u werkte anderhalf jaar als assistente in een Iraans bedrijf waarover u het Commissariaat-generaal algemeen beschikbare informatie bezorgde en werkte ook in Dubai – of documenten van de bank (CGVS, p. 5-6; p. 10; p. 17-18; p. 20). Op 24 januari 2023 liet u het Commissariaat-generaal schriftelijk weten dat u er door ziekte niet in geslaagd was om binnen de afgesproken termijn de nodige documenten neer te leggen en dat u het zou appreciëren mocht het Commissariaat-generaal u twee maanden extra geven om de gevraagde documenten te bezorgen. U voegde eraan toe dat u inmiddels vernomen had dat jullie Iraanse familielid en een vriend die uw situatie kende respectievelijk in 2017 en 2014 gestorven zijn en dat dit personen waren die uw familiale situatie kenden. Er dient echter opgemerkt te worden dat, ondanks uw expliciete vraag om twee extra maanden te krijgen, u meer dan vier maanden na het versturen van deze mail nog steeds geen enkel bewijs neergelegd heeft waaruit uw identiteit ook maar enigszins afgeleid zou kunnen worden. Nochtans blijkt, ondanks uw bewering dat u tegenwoordig met niemand in Iran contact heeft (CGVS, p. 6-9), uit het loutere gegeven dat u vernomen zou hebben dat twee personen uit uw entourage in Iran gestorven zijn dat u mogelijkheden heeft om informatie uit Iran te verkrijgen. Uit het voorgaande blijkt dus duidelijk dat u uw identiteit geenszins aangetoond heeft. Nochtans kan er redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij/zij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn/haar identiteit enigszins kunnen staven. Het feit dat u uw identiteit helemaal niet aantoonde, is een element dat van die aard is dat het voor mij onmogelijk maakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende de redenen waarom u uw land verlaten hebt, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst, het eventueel risico van vervolging, ...). Dat u geen zicht heeft geboden op uw achtergrond, blijkt overigens tevens uit uw weigering om informatie te verstrekken over uw levenspartner in Dubai, wiens naam u zelfs niet eens wilde geven (CGVS, p. 17).”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Door in dit verzoekschrift eenvoudigweg en op algemene en

ongefundeerde wijze te poneren dat zij alle bewijzen heeft voorgelegd die ze kon voorleggen, dat zij een uitleg zou hebben gegeven over de redenen waarom zij geen andere stukken kon neerleggen en dat zij alsnog een poging zal ondernemen om stukken ter staving van haar identiteit neer te leggen, doet verzoekster aan de voormelde, concrete motieven immers op generlei wijze afbreuk. Dient overigens te worden opgemerkt dat verzoekster tot op heden niet aantoonde of aannemelijk maakt (alsnog) ook maar enige dienstige poging te hebben ondernomen teneinde de nodige stukken ter staving van haar identiteit te bekomen en dergelijke stukken niet neerlegt.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Dat er geen duidelijkheid is betreffende uw reële situatie en de redenen waarom u uw land verlaten hebt, blijkt tevens uit het feit dat u evenmin uw beweerde asielmotieven aannemelijk gemaakt heeft.

Zo had u geen enkele informatie over het trieste lot dat uw ouders volgens u beschoren was. Zo wist u niet waarom en door wie ze werden meegenomen. U had eigenlijk geen enkel idee wat hen overkomen was (CGVS, p. 11). In dit verband doet het verbazen dat de burens, die naar aanleiding van de verdwijning van uw ouders uw familie op de hoogte brachten dat u als vierjarige alleen in uw ouders' appartement was achtergebleven en die u toevallig zou zijn tegengekomen toen u jaren later het appartement ging bezoeken, de waarheid over hetgeen met uw ouders was gebeurd niet durfden te vertellen (CGVS, p. 13). Dat uw burens het enerzijds aandurfden uw familie te bellen omdat u als vierjarig kind na de verdwijning van uw ouders achtergebleven was en aan uw familie te zeggen dat uw ouders waren meegenomen, maar dat ze anderzijds jaren na de feiten niet meer durfden te zeggen dan dat ze die avond geluiden gehoord hadden (CGVS, p. 13-14), doet de wenkbrauwen fronsen.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat zij nog een kind was toen deze feiten zich voordeden, kan geenszins verklaren waarom zij zich jaren later, wanneer zij haar toenmalige burens toevallig tegenkwam toen zij het appartement ging bezoeken, bij deze burens niet kon informeren over het trieste lot van haar ouders. Dat deze burens haar daarbij geen verdere informatie durfden geven, is bovendien niet aannemelijk. Gezien deze burens onmiddellijk na de feiten wel verzoeksters familie durfden te contacteren om hen om de hoogte te brengen van het gegeven dat verzoeksters ouders waren meegenomen en dat verzoekster alleen achterbleef, kan namelijk niet worden ingezien waarom deze burens het niet zouden hebben aangedurfd om jaren later en in persoon aan verzoekster bijkomende informatie te verstrekken.

Voorts wordt in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Opvallend is voorts dat u niet eens concreet kon vertellen wat er met het appartement van uw ouders is gebeurd. U dacht slechts dat het in beslag was genomen, maar erkende dat dit uw hypothese was en wist enkel met zekerheid te vertellen dat het niet meer in jullie bezit was. U heeft hierover zelfs niet eens vragen aan uw grootmoeder gesteld (CGVS, p. 14). Het is tevens onaannemelijk dat ofschoon u beweerde dat uw grootmoeder zeker stappen gezet moet hebben om meer te weten te komen over wat er met uw ouders gebeurd was, u totaal niet wist wat ze dan wel ondernomen had om hierover informatie te verzamelen (CGVS, p. 14). Aangezien u tot 24jarige leeftijd in Iran bent gebleven en uw grootmoeder ten tijde van uw vertrek nog steeds leefde, kon over het voorgaande nochtans concrete informatie van u verwacht worden. Door uw totaal ontoereikende kennis over het wedervaren van uw ouders, die volgens u door de Iraanse autoriteiten werden vervolgd omdat ze bahai's waren, heeft u de door hen meegemaakte vervolging geenszins aannemelijk gemaakt, waardoor u evenmin uw achtergrond als dochter (en kleindochter) van bahai's heeft aangetoond.

Aansluitend hierbij kan ook nog opgemerkt worden dat u ook voor wat de problemen die uw grootmoeder met de Iraanse autoriteiten ondervond grotendeels in het duister tastte. U wist weliswaar dat ze als bahai geen eigen vergunning kon hebben en dat ze daarom met een vergunning op naam van vrienden werkte, maar u wist niet op wiens naam haar vergunning stond, noch hoe vaak haar vergunning ingetrokken werd, noch wanneer ze de zaak moest sluiten. U wist evenmin of de Iraanse autoriteiten een bevelschrift hadden om haar zaak te sluiten (CGVS, p. 12-13). Nochtans was u, zoals aangehaald, al 24 jaar oud toen u Iran in 2014 verliet, waardoor toch enige concrete informatie over uw grootmoeders problemen van u verwacht kon worden.

Dat u quasi volledig in het duister tast over de verdwijning van uw ouders en over de problemen van uw grootmoeder, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn/haar vluchtrelaas. Een dergelijk gebrek aan interesse betreffende de problemen die uw naasten gehad zouden hebben doet dan ook in zeer ernstige mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid.”

Verzoekster slaagt er hoegenaamd niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar zij beweert dat zij ten tijde van het verlaten van haar land slechts 14 jaar zou zijn geweest en dat zij aldus te jong was om zulke vragen te stellen, dient immers te worden vastgesteld dat dit kennelijk feitelijke grondslag mist. Verzoekster

was op het ogenblik waarop zij haar land verliet, zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, namelijk reeds 24 jaar en studeerde aan de universiteit. Daarenboven leefde haar grootmoeder toen nog. Derhalve mocht van verzoekster, in tegenstelling met wat zij voorhoudt in het verzoekschrift, redelijkerwijze wel degelijk worden verwacht dat zij zich zou hebben geïnformeerd over de voormelde elementen. Dat verzoekster dermate weinig wist te vertellen over het lot van haar ouders, over hetgeen er met hun appartement gebeurde en over de problemen van haar grootmoeder, nochtans allemaal cruciale elementen in haar relaas en elementen die de kern raken van haar vermeende vrees, maakt dat aan de beweerde vervolging en problemen van haar ouders en grootmoeder en aan haar achtergrond als (klein)dochter van bahai geen geloof kan worden gehecht.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangehaald:

“In dit verband kan nog gewezen worden op het totaal gebrek aan enig begin van bewijs ter staving van de problemen van uw ouders die verdwenen zouden zijn, van uw grootmoeder die moeilijkheden ondervond om te kunnen werken en van uw oom die gedood zou zijn. Nochtans werd tijdens uw persoonlijk onderhoud naar dergelijke bewijsstukken gevraagd (CGVS, p. 20) en blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat op het internet heel wat concrete en precieze informatie over de vervolging van bahai's in Iran te vinden is, zelfs als deze in een ver verleden plaatsvond. Zo werd de website iranbahai.persecution.org in het leven geroepen met de bedoeling de vervolging van bahai's te documenteren. Hierop is zelfs informatie te vinden over specifieke ontslagen – een ontslag is in alle redelijkheid minder zwaarwichtig dan een verdwijning of een moord – in het begin van de jaren 1990. Indien u daadwerkelijk als bahai geboren zou geweest zijn in een bahai-familie die systematisch zwaarwichtig vervolgd werd omwille van hun religieuze overtuigingen, kan in alle redelijkheid aangenomen worden dat hiervan sporen moeten terug te vinden zijn, quod non in casu.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Door boudweg aan te geven dat aan eventuele bewijzen door het CGVS toch geen bewijswaarde zou zijn gehecht, ontkracht zij deze motieven immers hoegenaamd niet. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gemotiveerd:

“Dat u uw achtergrond als bahai in Iran niet aannemelijk heeft gemaakt, wordt bevestigd doordat er aan de manier waarop uw beweerde religieuze overtuiging op de universiteit bekend raakte geen geloof kan worden gehecht. U verklaarde in dit verband dat u zich op de universiteit kon inschrijven omdat u gelogen had over uw religieuze overtuiging: u had gezegd moslim te zijn (CGVS, p. 19). U gaat ervan uit dat uw ‘beste vriend’ A. (...) u verlinkt heeft waardoor de universitaire autoriteiten uw werkelijke religieuze overtuigingen hadden achterhaald (CGVS, p. 14). Dit heeft u evenwel niet aannemelijk gemaakt. Zo is het bijzonder bevreemdend dat u enerzijds meermaals opmerkte dat hij uw beste vriend zou geweest zijn, maar dat u anderzijds stelde dat u hem niet kende – zo was u zijn familienaam zelfs vergeten – en niets over hem en zijn familie wist (CGVS, p. 14-16). Dit is niet aannemelijk. Voorts komt het bevreemdend over dat u, die uw religieuze overtuigingen verborgen hield – u loog hierover immers op de universiteit –, zomaar aan A. (...), wiens familie overheidsgezind was, zou gezegd hebben dat u bahai was. U verklaarde in dit verband dat hij wist dat u bahai was doordat u hem afgewezen had, waaruit afgeleid kan worden dat u het hem verteld heeft (CGVS, p. 15). Dat u dit hem bij zijn aanzoek zomaar zou verteld hebben, terwijl u klaarblijkelijk wist dat zijn familie overheidsgezind was en terwijl u uw religieuze overtuiging voor de universiteit verborgen hield, mist dan ook overtuigingskracht. Ook bij uw confrontatie met de Herasat, waarbij ze onder andere uw arm braken om u schriftelijk te doen verklaren dat u moslim bent, hetgeen u weigerde, kunnen vraagtekens geplaatst worden (CGVS, p. 10; p. 14). Dat u zelfs na gemarteld geweest te zijn geweigerd zou hebben om te verklaren dat u moslim was, terwijl u eerder bij uw inschrijving er geen problemen mee gehad zou hebben om te liegen over uw religie en om te schrijven dat u moslim bent (CGVS, p. 19), kan hoegenaamd niet overtuigen. Het is tot slot ook frappant dat uit uw verklaringen enerzijds opgemaakt kan worden dat uw religie voor u blijkbaar zo belangrijk was dat u niet bereid bleek om hierover tijdens een ondervraging te liegen – u weigerde immers te verklaren dat u moslim bent –, terwijl u anderzijds in de daarop volgende jaren dat u in Dubai was – en waar de bahai's volgens uw verklaringen geen problemen hebben – helemaal niet met uw religie bezig was en helemaal geen geloofsactiviteiten had omdat uw partner dat niet wilde (CGVS, p. 17). Gelet op het voorgaande heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u in een Iraanse universiteit omwille van uw beweerde geloofsovertuigingen in de problemen zou zijn gekomen.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Geheel ten onrechte tracht zij deze motieven immers te minimaliseren door boudweg te poneren dat het er niet toe zou doen hoe haar religie bekend geraakte. Voor het overige laat verzoekster deze motieven onverlet. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gelden.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters achtergrond als bahai in Iran, aan haar beweerdelijk hieruit voortgesproten problemen en aan de concrete

vrees voor vervolging die zij daaraan koppelt. Aldus wordt in de bestreden beslissing in dit kader op geheel gerechtvaardigde wijze geconcludeerd:

“Uit wat voorafgaat blijkt dat u noch uw achtergrond als bahai in Iran, noch uw problemen in Iran aannemelijk heeft gemaakt.”

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens met recht gemotiveerd:

“Aangezien u uw religieuze achtergrond in Iran niet aannemelijk heeft gemaakt en uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u in Dubai, alwaar u uw beweerde geloofsovertuiging normaal had kunnen beleven, geen geloofsactiviteiten had – u wilde zich bezighouden met de doelen die u voor ogen had (CGVS, p. 17) –, kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw motivatie om zich in België plots, volgens u vanaf uw aankomst hier – uw bahai-lidkaart en -welkomstbrief zijn evenwel gedateerd op 7 november 2022, i.e. ongeveer een jaar na uw aankomst hier – tot de bahai's te wenden. Er kan dan ook besloten worden dat u louter om opportunistische redenen in België actief bent bij de Belgische bahai-gemeenschap om op deze basis de vluchtelingenstatus te verwerven. Dat u in België geregistreerd bent als bahai en dat u deelneemt aan hun activiteiten, wordt door het Commissariaat-generaal niet ontkend. Het feit dat u ter staving van uw religie enkele documenten en foto's kan neerleggen wil evenwel niet zeggen dat ervan uitgegaan wordt dat u daadwerkelijk bahai bent. Uw geloofsactiviteiten dienen immers ook begeleid te worden met geloofwaardige verklaringen over uw achtergrond en overtuigingen wat u, gelet op het voorgaande, geenszins deed.

Verzoekster slaagt er geenszins in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zij vergenoegt zich er immers toe eenvoudigweg te wijzen op haar activiteiten als bahai in België en op algemene wijze te ontkennen dat deze activiteiten een opportunistisch karakter zouden hebben. De Raad treedt verweerder in de voormelde motieven aldus bij en is van oordeel dat, gezien verzoekster blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent haar beweerde achtergrond als bahai en de hieruit voortgesproten problemen in Iran, gezien verzoekster ook in Dubai jarenlang geen dergelijke activiteiten voerde en gezien verzoekster in tegenstelling met wat zij beweerde deze activiteiten slechts aanvatte een jaar na haar aankomst in België, verzoeksters activiteiten in België als bahai klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoeksters relaas inzake haar achtergrond en problemen in Iran, oordeelt de Raad dat verzoeksters activiteiten als bahai in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

De verklaring en het schrijven van 17 maart 2024 van de Nationale Geestelijke Raad van de Bahai's van België, zoals door verzoekster neergelegd door middel van een aanvullende nota, zijn geenszins van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. Integendeel vinden de voormelde vaststellingen in deze stukken bevestiging. Ondanks dat verzoekster eerder steevast onterecht beweerde en volhield reeds in Iran tot de bahai-gemeenschap te hebben behoord, blijkt ook uit dit schrijven immers dat verzoekster slechts in België tot deze gemeenschap is toegetreden. Dient verder te worden vastgesteld dat de voormelde stukken een kennelijk gesolliciteerd karakter vertonen, duidelijk en uitdrukkelijk werden opgesteld ten behoeve van verzoekster en met het oogmerk om deze aan te wenden in het kader van onderhavige beroepsprocedure en uitgaan van een beweerde geloofsgenoot van verzoekster die zichzelf kennelijk tot taak heeft aangemeten om verzoekster bij te staan in haar betrachtingen, hetgeen de bewijswaarde van deze stukken op zich reeds danig ondermijnt. Hoe dan ook kan aan dergelijke stukken hoogstens een ondersteunende bewijswaarde worden toegekend, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas en een geloofwaardige en oprechte religieuze overtuiging kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen zulke stukken echter geenszins volstaan om te besluiten tot een geloofwaardig relaas en tot een geloofwaardige en oprechte religieuze overtuiging en vrees voor vervolging. De neergelegde stukken vormen, net als de eerder door verzoekster neergelegde stukken inzake haar religieuze engagement en activiteiten in België, hoogstens een bewijs van het religieuze engagement en de aanwezigheid bij religieuze activiteiten van verzoekster in België. Zij kunnen echter geenszins uitsluitel bieden over de vraag of en vermogen derhalve niet aan te tonen dat deze aanwezigheid en dit engagement zijn ingegeven vanuit een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Dat dit in hoofde van verzoekster het geval zou zijn, kan *in casu* en gelet op de hoger gedane vaststellingen in het geheel niet worden aangenomen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing eveneens terecht gesteld:

“Gelet op het voorgaande heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar Iran als aanhanger van het bahaisme zal manifesteren of als dusdanig zal gepercipieerd worden door uw omgeving. Betreffende uw in België uitgevoerde geloofsactiviteiten kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Verzoekster beweert namelijk wel op algemene wijze dat haar lange afwezigheid uit Iran bij een terugkeer voor problemen zou kunnen zorgen en dat er niet geweten is *“hoeveel informanten van het regime in de bahaïes gemeenschap in België aanwezig zijn”*, doch zij brengt niet het minste begin van informatie bij om deze beweringen te ondersteunen en legt in dit kader geen landeninformatie neer die afbreuk zou kunnen doen aan of een ander licht zou kunnen werpen op de voormelde motieven en/of de landeninformatie waarop deze motieven zijn geschraagd. Derhalve blijven de voormelde motieven onverminderd gehandhaafd en treedt de Raad verweerder in deze motieven bij. In dit kader blijkt uit de landeninformatie die verweerder neerlegt door middel van een aanvullende nota bovendien duidelijk dat de Iraanse autoriteiten noch de capaciteiten, noch de wil hebben om alle Iraniërs in het buitenland te monitoren. De invloed die en het bereik dat een persoon heeft bepaalt of deze persoon een prioriteit vormt voor het regime. Vooral leidersfiguren, organisatoren van protesten, mensen waarnaar geluisterd wordt en politieke activisten met een hoog profiel genieten verhoogde belangstelling vanwege de Iraanse autoriteiten. Er zijn geen berichten van personen die een verzoek om internationale bescherming afgewezen zagen en/of die terugkeerden vanuit Europa naar Iran en die na hun terugkeer vanuit Europa louter omwille van deze reden(en) problemen kenden met de Iraanse autoriteiten. Ook gerichte opzoekingen in die zin leverden geen resultaten op. Vooral personen die bepaalde profielen vertonen, zoals atleten die de demonstraties en protesten in het buitenland steunen en mensen met een dubbele nationaliteit riskeren problemen bij een terugkeer. Er werd geen of slechts beperkt melding gemaakt van personen zonder een hoog politiek profiel en zonder de dubbele nationaliteit die terugkeerden naar Iran en die aldaar (ernstige) problemen ondervonden na hun terugkeer. Enkel zeer actieve of bekende activisten kunnen niet terugkeren naar Iran. Personen die door het Iraanse regime als bedreiging worden gezien, personen die reeds gekend zijn bij de Iraanse autoriteiten en politieke activisten genieten weliswaar verhoogde belangstelling vanwege de Iraanse autoriteiten en worden in de gaten gehouden. Of dit tot verdere, ernstige problemen leidt, wordt echter pas op termijn duidelijk en hangt af van geval tot geval. Waar protestorganisatoren, mensen met een hoog profiel en mensen van dubbele nationaliteit problemen zullen kennen bij hun terugkeer, zijn er verschillende gevallen bekend van eenvoudige deelnemers aan protestacties in het buitenland die zonder problemen konden terugkeren naar Iran. Of personen die terugkeren dergelijke problemen riskeren, hangt af van een aantal elementen zoals hun profiel, het al dan niet hebben van de dubbele nationaliteit en hun eventuele (oppositie-)activiteiten in het buitenland. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dan ook duidelijk dat het merendeel van de Iraniërs die terugkeren naar hun land dit, ook nadat zij een verzoek om internationale bescherming afgewezen zagen, zonder noemenswaardige problemen kunnen doen. Uit deze informatie kan hoegenaamd niet worden afgeleid dat eenieder die in België, zoals verzoekster, vanuit louter opportunistische overwegingen is toegetreten tot een andere geloofsgemeenschap en heeft deelgenomen aan enkele activiteiten van deze gemeenschap en die terugkeert naar Iran actueel zou riskeren om te worden gevisieerd of vervolgd door het Iraanse regime. Nergens uit deze informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten de wil, laat staan de capaciteiten, zouden hebben om eenieder die in het buitenland vanuit louter opportunisme dergelijke zaken heeft gedaan en dergelijke activiteiten heeft gevoerd te viseren en te vervolgen.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Wat tot slot uw verklaring betreft dat u niet naar Iran terug wil omdat u er als vrouw minder rechten heeft (CGVS, p. 10; p. 16) dient vastgesteld te worden dat uit een dergelijk algemene verklaring an sich geen vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden afgeleid. U dient dergelijke vrees te concretiseren, wat u, gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen over uw identiteit en achtergrond, nagelaten heeft te doen. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat de beperking van rechten van vrouwen in Iran vaak gebaseerd is op islamitische normen en waarden en algemene in de Islamitische Republiek Iran geldende rechtsregels. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut is. Het opleggen van beperkingen aan bepaalde rechten behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verscheidene nationale staten. De eerbiediging van het privéleven moet/kan in de verschillende staten slechts worden uitgeoefend binnen welomschreven voorwaarden en/of binnen welbepaalde (wettelijke) grenzen. De algemene situatie van vrouwen in Iran geeft op zich geen aanleiding tot de toekenning van een beschermingsstatus.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. In zoverre verzoekster wijst op informatie inzake de situatie op het vlak van vrouwenrechten en de verplichting om een hoofddoek te dragen in Iran en aan de hand van deze informatie tracht te laten uitschijnen dat de positie van de vrouw in de Iraanse maatschappij van zulke aard zou zijn dat deze op zich volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of risico in hoofde van iedere vrouw, dient immers te worden opgemerkt dat zulks uit de door haar aangehaalde en beschikbare landeninformatie hoegenaamd niet kan worden afgeleid en bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Verzoekster toont, mede gelet op hetgeen voorafgaat, verder op generlei wijze aan dat of waarom het voor haar onoverkomelijk zou zijn om zich bij een terugkeer naar Iran en in het openbaar (opnieuw) te conformeren aan de aldaar heersende (kleding)voorschriften voor vrouwen. Dient daarenboven te worden opgemerkt dat het loutere gegeven dat verzoekster zich in Iran (buitenshuis) dient te conformeren aan de dominante cultuur en bijvoorbeeld een hoofddoek zou moeten dragen op zich geen ‘vervolging’ in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en

artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet uitmaakt. Bepaalde aanpassingen van harentwege, zoals zich deels anders kleden, om zich in het openbaar aan bepaalde culturele standaarden of normen aan te passen, vormen op zich geen inbreuk op verzoeksters fundamentele grondrechten en vrijheden. Dergelijke aanpassingen kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. Ook anderszins toont verzoekster op generlei wijze aan dat, waar, wanneer, door wie, om welke reden en in welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar haar land daadwerkelijk zou riskeren te worden geconfronteerd met ernstige problemen omwille van het gegeven dat zij een vrouw is. Verzoekster kan met haar algemene verwijzing naar de positie van de vrouw in Iran hoegenaamd niet volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou riskeren te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke. Bovendien is ook verzoekster zelf klaarblijkelijk de mening toegedaan dat haar positie als vrouw in Iran niet kan volstaan om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming, daar zij het, zoals reeds hoger werd opgemerkt, nodig en opportuun achtte en acht om ongeloofwaardig bevonden, fictieve asielmotieven uiteen te zetten en hierin te blijven volharden.

De overige door verzoekster neergelegde stukken en documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens in het geheel niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien verzoekster deze in het geheel niet weerlegt of betwist, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

"De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De door u neergelegde website van het IT-bedrijf waar u in Iran werkte toont slechts het bestaan ervan aan, niets meer. Dat u medisch geschikt werd bevonden om basket te spelen en dat u hier lessen Frans volgde, staat hier niet ter discussie. Betreffende uw in uw mail vermelde opmerking over de tolk die volgens u verschrikkelijk was, die niet wilde vertellen hoe hij heet, die volgens u met u lachte en van wie u niet zeker was of hij alles correct had vertaald, kan nog meegegeven worden dat tolken in het algemeen geen identiteitsgegevens aan verzoekers om internationale bescherming mogen verstrekken om hun neutraliteit te kunnen bewaren. De tolk heeft weliswaar eens gelachen tijdens het persoonlijk onderhoud, maar dit was omdat hij zich vergist had en dat hij per ongeluk een woord naar het Engels had vertaald (CGVS, p. 10). Tot slot had u, zoals reeds aangehaald, geen opmerkingen op de naar u gestuurde notities van uw persoonlijk onderhoud, waardoor uit niets blijkt dat de tolk zaken niet correct zou hebben vertaald. Bovendien verklaarde u op het einde van het persoonlijk onderhoud dat u de tolk goed begrepen had (CGVS, p. 20)."

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.7. De bewering als zou er in de bestreden beslissing niet worden gemotiveerd waarom de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt geweigerd, mist verder kennelijk feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in deze beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de voormelde zin. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopen met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent het voorgaande niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.8. Verzoekster toont voor het overige niet aan dat en op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van dit beginsel door verzoekster niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT